

Na tréninky a zápasy dětí tu chodí kolikrát i celé rodiny. Děti tam totiž musí někdo dovést, a tak se jejich sportování stane rodinnou událostí.

K ježdění vlakem je inspiroval jejich stejně starý kamarád Filip. Tak to v Řevnicích také zkusili.

Chlapeček v tramvaji seděl přede mnou a do telefonu kamarádovi popisoval, jak si doma odloží tašku ze školy a půjde na kroužek. V naší části Ameriky nevídané.

Lidé tu prostě mnohem méně chodí. Nemusí. Parkují vždy jen pár kroků od místa, kam potřebují, a nemají příležitost jít deset minut na zastávku autobusu nebo ujít jednu stanici pěšky, když přijede přeplněná tramvaj. Český kamarád, který přijel na jarní prázdniny, byl při svém ranním běhu překvapený, kolik potkával lidí, jak se oblečení do sportovního po okolí procházejí.

„Oni chodí! Proč neběhají? Že jim to stojí za to jen chodit,“ podívoval se.

„Je to často jediný pohyb, který za ten den udělají. Musí si i tu chůzi často naplánovat, nejsou to všichni sportovci nebo rovnou běžci. Mají to jako fitness,“ vysvětlovala jsem mu. Lidé v Česku mají chůzi jako způsob přepravy, Američané jako volnočasovou aktivitu.

Když jsme se se všemi těmi českými zážitky po prázdninách vrátili, přišel hned za syny jejich kamarád Nicho. „Představ si, my tam jezdili sami metrem a tramvají. A dokonce jsme i dvakrát jeli sami vlakem!“ chlubili se pyšně kluci.

Jedenáctiletý Nicho se na ně podíval a s úsměvem řekl: „Já zas letěl sám letadlem. Z Miami do Panamy. Za sestřenicí,“ opáčil nevzrušeně, zatímco našim klukům se obdivem rozšířily oči a my s mužem ztuhli. Zareagovali přesně podle našich obav.

„My chceme taky sami letadlem!“ zajásali nadšeně. „Můžeme třeba za babičkou do Prahy!“